

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۰۳ مارچ ۲۰۲۴

یونس نگاه

لشکر کودکان گرسنه

امروز نتایج یک پرسشنامه را می‌خواندم که در گوشه‌ای از افغانستان خانه‌پری شده است. یک سؤال پرسشنامه این بود: اطفال خانواده شما چند ساله اند؟

پیش از آن‌که گوشه‌ای از جواب‌ها را با شما شریک کنم، خوب است بدانید که پاسخ‌دهندگان بسیار نادر بوده‌اند و کمک‌های خوراکی چون آرد، روغن، دال، نمک، خوراک مخصوص کودک و مادر شیرده برای جلوگیری از سوء تغذی دریافت می‌کرده‌اند.

اولین پاسخ این بود: اطفال ما ۲ ساله، ۳.۵ ساله و ۴ ساله‌اند!

این وطندار در چهار سال سه فرزند به دنیا آورده است، و به نظر می‌رسد تازه شروع کرده و لشکر کلانی در راه دارد. این‌که شیرخشک کودکانش را خریده نمی‌تواند، آرد و حتی نمک خانواده را تهیه نمی‌تواند، باعث نمی‌شود که سرعت فرزندآوری را کند نماید.

بیشتر جواب‌ها شبیه این یا نگران‌کننده‌تر از این بود. مثلاً به این مثال توجه کنید: دو تا ۱ ساله، ۳ تا ۴ ساله، و یک طفل ۵ ساله. احتمال دارد این وطندار دوزنه باشد.

جواب یک وطندار دیگر این بوده است: یک طفل ۲۰ روزه، یک طفل ۲۴ روزه، یک طفل ۱ سال و سه ماهه و یک طفل ۱۳ ساله! این هم باید چندزنه باشد.

بعضی جواب‌ها این‌طوری است: اطفال من بین ۱ تا ۷ ساله اند. معلوم نیست از یک تا ۷ چند تا طفل دارند. شاید چهار یا پنج طفل داشته باشند که کلان‌ترینش ۷ ساله است.

در بخشی از پرسشنامه که پیشنهاد و نگرانی مستفیدشوندگان درج شده، تعدادی شکایت کرده‌اند که مقدار کمک‌ها با افزایش تعداد اعضای خانواده‌ها عیار نمی‌شود و درحالی که خانواده‌ها از یک سال تا سال دیگر و از یک کمک تا

کمک دیگر به سرعت کلان می‌شوند، ولی کمک‌ها به مقدار سابق توزیع می‌گردد، و همگام با "رشد" خانواده‌ها افزایش نمی‌یابد!

سواد و کار خانواده‌ها را از بلاها و رنج‌های ناخواسته بسیار رها می‌کند. اگر مادران سواد داشته باشند و کار کنند، صلاحیت و اختیار بیشتر خواهند داشت و تن به ماشین چوپه‌کشی شدن نخواهند داد. بی‌سوادی و بی‌کاری مادر و بیروس‌ها اند، و جامعه را به امراض بیشمار و پیش‌بینی‌نشده‌ی گرفتار می‌کند.

سیاست‌های طالبان خانواده‌ها را به بیروس‌دانی بدل می‌کند. آن گروه هرگونه تلاش برای تنظیم خانواده و مدیریت زادوولد را گناه می‌خواند. کار و سواد را نیز غیرضروری و برای زنان (بخصوص مادران) گناه می‌دانند. اما گرسنگی، گدائی از مؤسسات و خوردن شیرخشک کمکی را گناه‌چی که حتی مکروه نمی‌دانند.

فروش و توزیع کاندوم و دیگر وسایل تنظیم خانواده را منع کرده‌اند ولی زادن فرزندان گرسنه و بی‌شیر را ثواب می‌خوانند. چرا؟ آیا تنها از سر نادانی این کار را می‌کنند، یا خیر برای تبدیل کشور به کشت‌گاه کودکان و نوجوانان بی‌سرپرست، گرسنه و جنگ‌جویان رایگان برنامه‌ای دارند؟